

Een been van hout

Kwark de tovenaar heeft een been van hout.

Iedere dag smeert hij het in met wonderolie.

‘Dat helpt tegen de houtwormen,’ zegt hij. Daarna poetst hij het been op tot het mooi glimt.

‘Papa, waarom is jouw been van hout?’ vraagt Foeksia op een dag.

Kwark strijkt over zijn baard.

‘Dat is een oud verhaal, Foeksia.

Het gebeurde heel lang geleden.

Toen ik nog een jonge tovenaar was.

Ik had nog niet zo’n lange baard.

Alleen maar een kale kin!

Wil je het verhaal echt horen?’

‘Jaaa,’ zegt Foeksia.

‘Ik ben dol op verhalen, papa.

Vooral op verhalen over jou!’

Ze klimt bij de tovenaar op schoot.

Dat is gezellig.

Boze Eenbeen

'Heel lang geleden woonde ik nog niet in het Heksenbos,' vertelt Kwark.

'Ik zwierf over de wereld.

Op een dag kwam ik in een stadje waar iedereen huilde.

De straten stonden onder water van de tranen.

Alle mensen hadden kletsnatte voeten.

"Wat is er aan de hand?" vroeg ik.

"Boze Eenbeen," snikten de mensen.

"Boze Eenbeen heeft ons prinsesje ontvoerd.

Ze is pas drie jaar."

Toen huilden ze nog harder.

Ik moest er zelf ook haast van huilen.'

Foeksia kruipt wat dichtertegen Kwark
aan.

Met haar vinger draait zij krullen in zijn
baard.

‘Wat zielig, papa.

En wat deed jij toen?’

De tovenaarskrabt aan zijn houten been.

Dat doet hij altijd als hij nadenkt.

Dan gaat hij verder met zijn verhaal.

“Stil nou maar, mensen,” zei ik.

“Ik ga die Boze Eenbeen opzoeken.””

Zeerover

‘Deed jij dat echt, papa?’ zegt Foeksia.

‘Ging jij op zoek naar die Boze Eenbeen?’

Kwark knikt peinzend.

‘Echt waar, Foeksia.

Ik wilde die mensen helpen.

Ze waren zo bedroefd!

Boze Eenbeen woonde buiten de stad in een smerige hut.

Hij was een oeroude zeerover.

Hij stond voor de hut, met het prinsesje aan zijn arm.

Voor één oog zat een zwarte lap.

Op zijn schouder zat een papegaai.

Die had ook een zwarte lap voor zijn oog.
In zijn hand had Boze Eenbeen een
zwaard.
Er zat een mes tussen zijn tanden geklemd.
En hij had een been van hout.
“Wat moet jij hier?” gromde hij.
“Ik kom het prinsesje halen,” zei ik.

“Niks ervan!” gromde Boze Eenbeen.

En de papegaai krijste: “Amenooitniet!”

De oude zeerover zwaaide dreigend met het zwaard.

“Maak dat je wegkomt!” snauwde hij.’

‘Oeps!

Wat deed jij toen, papa?’ vraagt Foeksia.

Kwark grinnikt.

‘Ik bleef gewoon staan.

Ik laat me niet zomaar weggagen, Foeksia.

Ook niet door een piraat met een ooglap en een houten been.

“Luister, Boze Eenbeen,” zei ik.
“Ik ben een tovenaar.
Ik kan je alles geven wat je wilt.
In ruil voor het prinsesje.”

“Amenooitniet!” schreeuwde de papegaai.
Maar Boze Eenbeen keek me sluw aan.
“Zo, dus jij bent een tovenaar!” gromde hij.

“En je geeft me alles wat ik vraag!”
“Eerlijk waar, ik beloof het,” zei ik.

‘Oeps, was dat wel slim, papa?’ vraagt Foeksia.

Kwark streelt zijn lange baard.

Dan kijkt hij Foeksia aan.

‘Nee, Foeksia.

Eigenlijk was dat niet zo slim van mij.

Dat merkte ik meteen...’

Belooft

“Mooi,” grijnsde Boze Eenbeen.

Hij klopte met zijn zwaard op zijn houten been.

“Ik wil maar één ding,” zei hij.

“Ik wil mijn houten been ruilen.

Tegen een been van jou.

Ik loop nu al vijftig jaar met een houten been.

Dus geef mij jouw been.

Dan krijg jij het prinsesje...”

‘Oh, wat een gemenerik!’ roept Foeksia.

‘Als ik hem zie, zal ik hem beheksen!

Dan verander ik hem in een paddenstoel!

Een lelijke!’

Kwark glimlacht.

‘Weinig kans dat jij hem zult zien, Foeksia.

Het is echt heel lang geleden...’

Foeksia balt haar vuisten.

‘Maar ik wil hem meppen, papa!’

Kwark schudt zijn hoofd.

‘Er was niks aan te doen, lieve Foeksia.

Ik had het beloofd.

En het prinsesje moest vrij.

Ik kon haar toch niet in die smerige hut laten.

Bij die zeerover!

Dus ik zei: "Goed dan, Boze Eenbeen.

Je krijgt wat je gevraagd hebt."

Ik zwaaide met mijn toverstaf.

"Moeka boeka

Koela heen

Swoppa woeda

Roela been!"

In een paar tellen had ik een been van hout.

En Boze Eenbeen had een echt been.

Mijn been!

Hij voelde er met twee handen aan.

"Dit is een prima been!" grijnsde hij.

"Een prrrima de luxe been!" krijste de papegaai.

“Geef mij nu het prinsesje,” zei ik.
Boze Eenbeen keek mij geniepig aan.
“Eerst moet je nog één ding beloven,” zei
hij.
“Je mag dat houten been nooit wegdoen.
Je mag er geen nieuw been voor in de
plaats toveren.
Het is een heel oud familiebeen.
Je moet er heel zuinig op zijn!”
“Zuinig, zuinig!” schreeuwde de papegaai.’

